

Kapitel 3

Daireen tittade sig storögd omkring. Det var alltså

hit Leija, Garbhan och hennes bror rest förra sommaren? Hon kunde inte låta bli att imponeras av

den väldiga ringmuren som sträckte sig runt staden.

– Kom! Garbhan fångade hennes arm. Det finns en plats jag vill visa dig!

De gick genom byn med målmedvetna steg, fram till en trång passage mellan två husväggar. Där stannade Garbhan plötsligt upp och såg sig vaksamt om. Rädd att någon skulle lägga märke till dem. När gatan var så gott som folktom, vände han sig mot henne.

– Kom, följ mig!

– In där, mellan husväggarna? Hon tittade tveksamt på det smala utrymmet. Det ser trångt ut tycker jag.

Garbhan svarade inte, istället klämde han sig ivrigt in mellan väggarna och försvann bort i mörkret.

– Skynda dig!

Hon hörde hans viskande uppmaning.

– Du är inte klok Garbhan, du vet det va!

Hon fnissade och följde efter in mellan husen.

Garbhan kände hur hans axel stötte emot väggen längst in, letade med fingrarna och hittade låset.

Han famlade en stund innan han fick tag med han-

18

den om haspen och öppnade dörren. Sedan välkomnade han henne in i den breda korridoren som gömde sig inuti muren.

Förvånat såg hon sig om i mörkret och lät handflatan glida över stenväggen. Det sipprade in svaga

ljusglimtar här och var där muren tunnats ut. Dof-ten av fuktig sten nådde hennes näsa.

– Wow, jag tror knappt mina ögon. Har du varit här förut?

– Visst, visst, snart ska du få se något ännu mer storslaget. Han tog hennes hand och drog henne med sig genom korridoren vidare neråt. De små

stråken av ljus syntes alltmer sällan och snart omslöt de helt av mörker. Tysta gick de sida vid sida,

ljuset återvände, tunneln passerade en krök och

plötsligt stod de i entrén till den underjordiska salen. Det enorma rummet bredde ut sig framför dem.

Om Daireen varit förvånad innan var det inget jämfört med hur hon kände sig nu. Med nyfikna

steg gick hon fram till det stora runda bordet i mitten av rummet. Lät fingertopparna glida över den

polerade ytan, innan hon drog ut en av de väldiga stolarna och satte sig.

– Det var alltså här de satt, Riddarna kring det

runda bordet? Daireen mindes hur Leija och hennes bror berättat om salen och hur de fått veta att

det varit en av Kung Arthurs hemliga mötesplatser. Garbhan gick runt bordet och satte sig mitt emot henne.

19

– Jag tror de hade flera mötesrum. Enligt historien ska ett av de kända runda borden finnas bevarat

i slottet av Winchester, intill den stora katedralen. Men, han gestikulerade med armarna, om du jämför det bordet med det här. Tror jag nog att detta känns mer trovärdigt för historien, det är större, robustare och ger en känsla av glömd historia.

Medan Garbhan pratade såg Daireen hur en äldre man plötsligt blev synlig i rummet. Hon ryckte

till av förvåning. Var hade han kommit ifrån? Mannen såg ut att vara kortare än Garbhan och mycket

äldre. Just som hon skulle öppna munnen, hyschade han henne med fingret framför läpparna. Tyst gled han upp vid sidan om Garbhan, ställde sig alldeles stilla och väntade. De båda såg hur Garbhan ropade

till och kastade sig bakåt från stolen när han upptäckte mannen.

– Keelan! Jisses, du får inte skrämmas så där! Har

du en aning om hur rädd jag blev? Garbhan skrattade och höll båda händerna om magen som om han

försökte hämta andan. Kul att se dig igen!

– Jag har väntat er! Han såg forskande på dem. Daireen tyckte det kändes som om han läste dem likt en öppen bok och fick lust att ducka för hans blick.

– Det är alltså du som drabbats av visionerna? Tankfullt såg han på henne. Jag förstår din oro, det

gör jag verkligen. Det är ett mycket ovanligt sammanträffande. Han gned med fingrarna över hakan

och såg ut att fundera på något.

20

– Det stämmer, sa hon. Hur kan du känna till

det? Besviket vände hon sig mot Garbhan. Du skulle ju inte berätta för Eamonn, du lovade.

Garbhan lyfte avväpnande både händerna i luften.

– Det har jag inte gjort, Eamonn vet inte att du har följt med mig hit. Glöm inte att Keelan känner till saker ännu bättre än vad din bror gör. Du kan se honom lite som ett orakel.

De båda hörde hur Keelan grymtade till som för

att kväva ett skratt. Han ville inte att hans unga besökare skulle tro att han blivit smickrad av jämförelsen.

– Jag har något att visa er och under tiden kan ni upplysa mig om de detaljer jag inte känner till. Han vinkade åt dem att följa efter innan han stegade iväg med snabba steg.

Daireen ökade på steget för att hinna i kapp.

– Du sa att det var ett egendomligt sammanträffande. Vad menar du med det?

– Precis vad jag sa, det är ett egendomligt sammanträffande.

Hon väntade på att han skulle fortsätta, men det gjorde han inte. Istället såg hon hur han pekade på en mindre tunnel, då de nått fram till en förgrening.

– Denna vägen, håll er vid väggarna. Vi vill inte bli upptäckta.

Tunneln var smal, de fick gå på led bakom varandra för att ta sig fram. Hur skulle de kunna gå

21

tryckta mot väggen här, funderade hon. De kunde ju knappt ta sig fram alls i det trånga utrymmet. Keelan ledde vägen, Daireen gick precis bakom och Garbhan sist. En lång stund gick de hukade genom labyrinten av tunnlar under tystnad. Hon hoppades innerligt att Keelan ledde dem på rätt väg. Härifrån

skulle hon aldrig hitta ut igen, hon sträckte ut handen bakom sig och kände till sin lättnad att Garbhan var tätt intill.

De hörde hur Keelan harklade sig, innan han sa:

– Var var vi? Jo, ni skulle upplysa mig om detaljerna kring ert ärende.

– Vad vill du veta? Daireen hörde hur pipig hennes röst lät, speglade den ängslan hon kände. Hon

tyckte inte om att påminnas om varför de sökt hans

hjälp. Önskade att hon kunde stoppa huvudet i sanden, låtsas ett tag till att detta var en semestertripp.

– Vilka ord och läten är det du hört, kan du specificera dig?

Daireen var tyst en stund. Olusten steg inombords, motvilligt tänkte hon på orden som skrämde

henne mest. Kanske behövde hon inte ge honom alla detaljer?

– Det är många ord, jag minns inte riktigt. Hon

rös när hon tänkte på de hotfulla fraserna eller visioner som Keelan kallat det. Det fick henne att må

illa, hon kände hur det vände sig i magen och hur

blodet försvann från hennes huvud. Hjärtat dunkade mot bröstkorgen och benen vek sig. Sakta sjönk

22

hon ned på marken, samtidigt som hon drog efter andan. Det kändes som om panikångesten hade henne i ett järngrepp.

Garbhan såg hur hon försvann ned framför honom och satte sig genast vid hennes sida. Han kunde känna hur stark hennes rädsla var.

– Andas, viskade han dämpat, du har fått en panikattack, det är ingen fara, var inte rädd. Han blängde ilsket på Keelan som stannat ett stycke framför dem. Var det verkligen nödvändigt att fråga

henne om detta nu? Kunde du åtminstone inte väntat tills vi befann oss ovan mark.

Keelan grymtade till och vände sig om. Han väntade otåligt på att Garbhan skulle hjälpa henne upp

så att de kunde fortsätta.

– Det kommer bli bra. Han räckte henne handen för att hjälpa henne upp. Keelan är bara inte så

empatisk alla gånger. Du ska se att han hjälper oss. Daireen tog hans hand i sin och reste sig upp. Hon hoppades verkligen att Garbhan hade rätt. De fortsatte promenaden under tystnad. Det var mörkt i tunneln och marken var ojämn. Hon gjorde

sitt bästa för att inte snubbla över den kulliga jorden.

– Stanna! Tryck er mot väggen! Keelans ord var knivskarpa och Daireen gjorde med ens som hon

blev tillsagd.

– Vad är det? hörde hon Garbhan fråga.

– Tyst, inte ett ljud!

De väntande under spänd tystnad.

23

Daireen hörde hur någon närmade sig med stadiga steg. Hon försökte lista ut vad som kom emot

dem. Det var inte en människa, stegen var för lätta och täta. Kunde det vara någon sorts djur, en räv? Nu såg hon varelsens mörka skugga, det lät som om den muttrade något för sig själv? Det måste vara en skogsalv!? Hon stirrade häpet på den, aldrig hade hon sett en alv på så nära håll tidigare. Borde hon springa därifrån eller ropa på hjälp? Hon sneglade på Keelan och Garbhan, som båda lugnt stod lutade mot väggen och tycktes inte det minsta rädda. Alven traskade raka vägen fram mot dem, utan

att stanna upp. Hon kände hur den passerade alldeles intill och hur armen strök mot hennes knän. Till

hennes lättnad fortsatte den förbi, utan att ens lyfta på blicken. När alven passerade Keelan, hörde hon hur han gav ifrån sig ett lågt viskande läte. Pratade han med alven? Nyfiket lutade hon sig fram för att se efter om den skulle svara. Hon såg hur den lyfte

på handen som om den vinkade, men fortsatte förbi utan att ens bromsa upp på steget. När alven var

utom synhåll sa Keelan till dem att fortsätta. Efter några meter bromsade han in på steget och sträckte sig efter något på väggen, en fackla. När den fått fyr, såg hon hur skenet kastade långa skuggor utmed väggarna och det syntes tydligt hur tunnelns

tak välvde sig över dem. Den fräna doften från lampoljan stack i hennes näsa, men ändå gladde hon sig

24

åt den. Mörkret kändes mindre skrämmande nu när hon kunde se var hon satte sina fötter.

Hon väntade in Garbhan och frågade nyfiket om han visste varför alven hade gått förbi dem? Hon trodde att den antingen skulle undvika dem eller kanske vara hotfull. Hon tänkte på alla de gånger Eamonn berättat att han träffat på dem i skogen.

– Vi är inte ute i något ärende som retar den, svarade Keelan som hört hennes fråga. Den råkade bara vara på väg åt samma håll. De slipper helst all kontakt med människor om de kan, ignorerar oss när det är möjligt.

Ån en gång såg de hur tunneln grenade sig.

Keelan gick med självklara steg framåt och valde den vänstra tunneln av de tre. Daireen var glad att de inte var nere i mörkret själva, hon undrade hur

många som gått vilse och aldrig kommit ut igen.

Hon kastade en blick på Garbhan, såg hur hans ansikte lystes upp i skenet av facklan. Uppenbarligen

hade han tänkt samma tanke som hon, för just som hon såg på honom vände han sig till Keelan.

– Hittar du i hela tunnelsystemet eller är det utvalda vägar du känner till?

– Du frågade en gång vad jag lägger min tid på. Jag kartlägger tunnarna. Han tystnade och fortsatte framåt.

Garbhan ville veta mer.

– Vet du vart de leder? Finns det vägar under hela ön?

25

Daireen hörde hur uppriktigt intresserad han lät.

– Man ska akta sig för att vara för nyfiken. Det

finns de som gått ner i dessa tunnlar och aldrig hittat ut igen.

– Men ...

Keelan lyfte ett varnande finger.

– Nu är vi framme. Han stannade upp och hakade av en dörrhasp. De gick in genom öppningen och

fortsatte uppför en snirklig stentrappa. Den ledde runt ett krön och in i vad som liknade en tronsal.

Rummet badade i ljus, de blinkade flera gånger innan ögonen vant sig.

Daireen såg hur Keelan klev ut över det praktfulla marmorgolvet med stadiga steg. Han gick fram

till två stora tavelramar som hängde på väggen. Porträtten föreställde två äldre män. Den ene hade kort

ljus hår och långt vitt skägg, hans ögon var isblå. Mannen i ramen intill hade stålgrått hår och en tät skäggstubb. Hans ögon var fylligt gröna, det tycktes nästan som om hans själ fanns kvar i tavlan. Daireen fick känslan av att de båda männen faktiskt iakttog henne och kände sig obehaglig till mods.

– Detta är stadens bägge grundare. Keelan pekade på mannen med det stålgrå håret innan han

fortsatte, Jarl Ask sa han med högtidlig röst. Han vände sig mot Daireen, detta är din förfader i rakt nedstigande led. Du har ärvt det från din mor. Han betraktade henne tyst ett kort ögonblick innan han fortsatte.

– Enligt legenden var Jarl en mäktig druid. Han talade en stor mängd språk och hade, vad det sades,

besökt fler platser i världen än någon annan. Historien berättar också att han aldrig lämnade sitt hem.

Hur dessa två påståenden hänger ihop är än idag oklart? Legendan säger att han kom att se världen i sin ungdom då han reste med ett handelsskepp. Men efter hemkomst aldrig lämnade det igen. Det finns dock källor som påstår att han inte reste alls. Keelan fick en tankfull rynka mellan ögonbrynen. Det sägs att han hade en förmåga att se saker genom visioner. Det var också den egenskapen som gjorde honom till siare och efterfrågad rådgivare.
– Vad menar du med att han kunde se saker?

Visade visionerna honom vad som hände ute i världen? Garbhan stirrade förundrat på målningen av

Jarl, som om han försökte lösa gåtan genom att se på den gamle mannen.

– Min gissning är att han var en druid i ordets sanna bemärkelse med en siares kraft. I vilken grad, vill jag inte spekulera. Men med tanke på den kraft

Eamonn tyckts besitta, är jag övertygad om att också Jarl var mer än vad blotta ögat kunde se.

– Det är ju helt otroligt! Garbhan var hänförd av historien. Han vände sig mot Daireen och skulle

just påpeka det otroliga i att detta var hennes förfäder. Hennes!! När han såg på henne, upptäckte han

hur all färg försvunnit från ansiktet. Hon stirrade på

honom med tom blick, innan hon sjönk ned på golvet och blev sittande med huvudet mellan knäna.

– Daireen! Han skyndade fram. Är det visionerna igen?

Hon såg mot honom och skakade på huvudet, utan att få fram något ord. Hon ville inte berätta att hon plötsligt tappat synfältet. Det var som om en

slöja dragits ned över ögonen. Plötsligt hade allt blivit grått och hon kunde inte längre se rummet hon

befann sig i. Först hade det kommit som ett svagt fragment, begynnande huvudvärk, misstänkte hon. Efter att hon blinkat några gånger försvann det. Men bara för att sekunderna senare komma tillbaka med större kraft. Höll hon på att dö?!

Daireens hjärta slog med vilda slag och hon kände hur skräcken grep tag i henne ännu en gång. Hon

ville inte dö, ville inte bli galen. Något var fel, hon visste det, kände det ända in i ryggmärgen. Hon var så rädd, men vågade inte yppa ett ord till de andra. Intill sitt öra hörde hon Garbhans lugnande röst

och kände hur hon sakta återfick kontrollen. Färgerna kom tillbaka och hon såg upp i hans bekymrade

ansikte.

– Du ser helt förfärlig ut. Kan det ha varit ett

blodsockerfall? Garbhan visste inte vem han försökte lura. Men han slängde av sig ryggsäcken och

grävde fram en flaska. Här drick, så ska du snart må bättre igen.

Keelan såg på Daireen med fundersam min. Han strök med handen över sin haka på samma tankfulla

28

sätt som de sett honom göra tidigare. Det var något med henne som gjorde honom nyfiken, förvånad.

Men Keelan var inte den som ställde en massa frågor. Inte heller trodde han att hon skulle kunna ge

honom de svar han sökte. Istället vände han blicken

mot porträtten och fortsatte beskriva de båda männen som om ingenting inträffat.

– Denne man, Keelan såg upp på den vithåriga mannen i tavelramen intill, detta mina vänner är Merlin. Jag hoppas att jag inte behöver upplysa er närmare om vem han var.

När Garbhan hörde namnet, vände han sig om och såg på mannen i tavlan med gapande mun.

– Merlin, den Merlin? Jag trodde att han var en fiktiv person.

Keelan grymtade till.

– Det trodde du om Contour också. Uppenbarligen tyckte Keelan det var roligt att slå de unga besökarna med häpnad.

Garbhan mindes Contour, Keelans vita hjort som de träffat vid deras förra besök.

Då Garbhan och Daireen inte sa något mer utan

fortsatte att stirra stumt på de bägge männen, suckade Keelan.

– Kanske lika bra att jag upplyser er om vem

Merlin var också? Enligt sägnerna var han en magiker och bard. Han sades besitta en siars kraft precis

som Jarl. Merlin lyckades dock nästla sig in i historieböckerna med större genomslagskraft än vad Jarl

29

gjorde. Troligtvis för att han hjälpte Kung Arthur att besegra saxarna i det stora fältslaget. Ändå talas

det om honom som en myt och legend. Han harklade sig. Att Merlin var en bard kan vi åtminstone

konstatera. En kringresande man, sändebud mellan de kungliga hoven. Till sjöss passerade han Visby, på

väg hem från ett möte vid Sveriges hov. Det handlade om att bygga upp en försvarsmakt. När han ankom Gotland stod det klart, det var här han skulle

grunda utbildningen för riddare och druider. Det var här försvarsmakten skulle skapas. Till sjöss var de starka och det var en bra utgångspunkt. Keelan såg på dem och bytte ämne.

– Det runda bordet vid entréns mynning. Frågade ni er någonsin hur det kunnat flyttas in i salen?

Utan att vänta på svar fortsatte han. Bordet var inte större än ett kaffebord när det bars in. Senare fick Merlin bordet att växa till den enorma storlek ni ser idag genom trollkraft. Det sägs att en del av hans själ finns kvar i tavlan. Han nickade mot tavelramen. Om ni ser efter noga, kan ni se hur ögonen följer er dit ni tittar. Även hans minspel varierar.

Daireen som redan lagt märke till detta, var lättad över Keelans påstående. Hon hade trott att det

var ännu ett spratt hennes hjärna spelade henne.

Garbhan tog ett språng fram och klappade i händerna mitt framför ögonen på Merlin för att se efter

om han reagerade. Besviket vände han sig mot dem.

30

– Nej, de ser oss inte, det är bara en synvilla. Han skrattade.

– Keelan kastade ett öga på tavlan och kunde tydligt se hur Jarl himlade lätt med ögonen. Han såg på Daireen och blinkade mot henne, samtidigt som han ryckte på axlarna åt Garbhans kommentar. Det var uppenbart att han inte kunde uppfatta männens mimik så som de gjorde. Keelan vände sig om och började att gå tillbaka genom salen.

– Dags att lämna de båda männen ifred. Innan Garbhan får männen att kliva ut ur sina ramar. Vi har uppehållit oss i samma rum allt för länge. Daireen var osäker på om hans barska röst var

avsiktlig eller om den dolde ett stråk av ironi. När

de gick över det polerade marmorgolvet, passade hon på att betrakta det vackra golvet. Några av

stenplattorna tycktes innehålla gömda tecken. Det

var svårt att se dem vid första ögonkastet, marmoringen kamouflerade dem. Ju mer hon tittade, desto

fler såg hon och upptäckte plötsligt att hela golvet bestod av olika tecken. Hon skulle just fråga Keelan om inskriptionerna, när hon upptäckte hur hans forskande blick nyfiket såg på henne. Deras blickar möttes och han skakade bestämt på huvudet, visste redan vad hon ville fråga. Motvilligt lät hon frågan bero för stunden.

Keelan visade ut dem till korridoren, den ledde

till baksidan av ett café. De gick igenom bageriavdelningen och vidare förbi kassan, ut bland gäster-

31

na. Dofterna av nybakt bröd och kaffe nådde deras

näsor. Daireen njöt av den välkomnande söta aromen. Personalen hälsade glatt och såg nyfiket på

Keelans besökare. Han visade fram dem till ett bord på uteserveringen. De slog sig ned och beställde in några bakverk. Det var en härlig dag, solen strålar värmd, människor kom och gick. Det märktes att besökarna passade på att njuta av solen så mycket de bara kunde innan höstens svala vindar drog in över ön.

Efter att Daireen tagit några tuggor av sin bakelse, kände hon sig bättre till mods och passade på att

fråga Garbhan om hans tidigare besök på ön. Efter en kort stund lutade sig Keelan fram och tog över samtalet.

– Denna stad, ja hela ön faktiskt, bär på en slöja

av magi, sa han. Det ligger en dimridå över hela området. De som är mottagliga för kraften upptäcker

ofta hur de plötsligt ser allt mycket klarare. Nyanserna ni ser omkring er blir tydligare och världen färgrikare. Det är få platser i världen som bär på ett lika

koncentrerat bälte av energier som denna ö. Men visst finns det andra platser, javisst gör det det ... De såg på Keelan, det tycktes nästan som om han

talade mer med sig själv, att han glömt bort sina gäster.

Garbhan kom att tänka på hur Eamonn fångats

upp av en känsla. Utan att förstå varför hade han hastat fram över kullerstensgatan fram till det göm-

32

da utrymmet mellan husväggarna. Nu förstod han att det hade med öns energier att göra. Eamonnns medvetande hade blomstrat ut i full kraft.

Daireen som slagits av samma tanke, tittade med osäker blick på de andra.

– Eamonn fick verkligen chans att upptäcka sitt riktiga jag här på ön. Hon gav dem ett halvhjärtat leende. Själv har jag inte upptäckt annat än att jag håller på att bli galen. Inte en enda känsla av magi har kommit till mig. Keelan vad är det som väntar mig? Jag är så rädd ... Hennes ord dog ut känslan av hopplöshet tog överhanden. Aptiten försvann och skräcken kom än en gång krypande.

Garbhan försökte kvickt rädda situationen.

– Keelan, du kunde prata med Eamonn genom det Dolda språket. Kan du inte göra ett försök med Daireen också? Visst borde hon kunna höra dig. Keelan såg på henne en lång stund som om han försökte lösa en omöjlig gåta.

– Jag har redan försökt vid två tillfällen. Hennes medvetande är inkopplat på en annan kanal. De såg hur han fick en tankfull rynka mellan ögonbrynen som om detta verkligen gjorde honom förbryllad. Daireen suckade och gav ifrån sig ett hopplöst skratt, samtidigt som hon skakade på huvudet.

– Inte ens det klarar jag av. Trots att vi befinner oss på en ö som fullständigt dallrar av magi. Hon slog ut med händerna i en uppgiven gest.

33

Garbhan såg bekymrat på henne. Hade det varit ett misstag att ta med henne hit? Det kändes som om tillståndet snarare förvärrats. Vad skulle han ta sig till om inte Keelan kunde hjälpa henne?

– Inget att oroa sig för. Det är bra att du inte kan höra det Dolda språket.

Garbhan förstod att Keelan försökt trösta henne. Men bristen på empati i rösten gjorde honom

irriterad. Hur kunde en person låta så likgiltig inför någon annans rädsla.

– Lyssna noga nu, båda två. Det jag har att säga är mycket viktigt.

Garbhan kände hur irritationen dämpades. Kanske var det nu de skulle få svaren, han hoppades.

– Merlin, hade en son, Jacob.

Det plötsliga bytet av ämne gjorde Garbhan förvånad men också nyfiken.

– Va!? Menar du att Merlin fick barn? Jag som

trodde han levde i kyskhet och allt vad det nu innebar. Han såg förvånat på Keelan.

– Det är många händelser historierna glömt att föra vidare. Han gned sig fundersamt om hakan. Med tanke på de upplysningar jag gav er tidigare att Merlin var en kringresande man, sändebud mellan hoven. Borde det inte tyckas otroligt att han också passade på att njuta av sköna damers sällskap. Detta blev alltså början på Merlinsätten. Precis som Jarl,

finns det ännu några få som är besläktade med Merlin i rakt nedstigande led. Personer som i vissa fall

bär på blodet från en bard, siare och magiker. Sva-

34

ret på era frågor kommer att finnas hos den som har denna koppling. Res till Norges västra kust och leta reda på Trym. Om någon kommer att kunna hjälpa er så är det denna man.

Keelan reste sig upp och hälsade att mötet var över. Nu skulle han återgå till sina privata ärenden. Garbhan och Daireen såg förvånat efter honom när han gick. Så märkligt att bara vända och gå, mitt i deras samtal.

Garbhan kände Daireens förvåning.

– Kom ihåg att Keelan är till hälften människa. Om vi ska döma honom efter hans alvsida är han ändå ganska empatisk på sitt eget egendomliga vis. De satt kvar vid bordet en stund. Åt upp sina

bakverk och funderade över det som Keelan berättat för dem.

– Då ska vi alltså till Norge, vad roligt, ett äventyr!

Daireen tittade på honom, önskade att hon kände sig lika förväntansfull.

– Hur kan vi vara säkra på att den där mannen, Trym, var det så han hette, att han kan hjälpa oss? Du trodde att Keelan skulle kunna hjälpa mig. Visst har han gett svar, men det var på frågor som jag inte ens visste att jag hade. För att tala om orsaken till varför vi reste hit, har vi inte fått veta något alls. Hon suckade uppgivet.

– Dessutom förstår jag inte varför han är så kryptisk? Vi frågar en sak och han svarar på något annat.

35

– Typiskt alver. Garbhan plockade upp en kaksmula från tallriken och stoppade den i munnen.

– Om vi nu ska leta efter den där gamle mannen.

Hur ska vi kunna hitta honom? Allt vi har att gå på är ett namn, ett land och en eventuell stamtavla. Hon ryckte på axlarna och såg frågande på honom innan hon fortsatte. Med min tur, gissar jag att det säkert finns minst tvåtusen personer med namnet Trym, bosatta i Norge.

– Han kanske går med en stor blinkande skylt på jackan "Jag är mannen ni söker", föreslog Garbhan och skrattade.

– Känns ändå inte så troligt, sa hon, men kunde inte låta bli att skratta lite åt hans skämt.

– Du kan vara lugn, jag är helt övertygad om att vi kommer att hitta honom. Allt vi behöver göra är att påbörja vår resa.

– Hur kan du vara så säker?

– Daireen, du bär på blod från de gamla kelterna, precis som Eamonn. Det tycks som att ni hittar

vägar och svar utan att behöva särskilt mycket till vägledning. Snart ska du se att vi är närmare än du anar.

– Behöver jag påminna dig om att jag inte är som Eamonn. Han har ärvt alla magiska egenskaper, medan jag möjligtvis håller på att förlora förståndet. Garbhan såg hur uppriktigt ledsen hon såg ut.

– Du håller inte på att förlora förståndet. Hade det varit så skulle Keelan aldrig skickat iväg dig på det här uppdraget.

36

– Kanske gjorde han det, för att jag har dig som följeslagare?

– Precis, jag är bara din följeslagare, det är din uppgift att finna barden, magikern eller vad han nu är för något. Du hörde själv vad Keelan sa. Låt oss ge oss ut på äventyr och finna den gamle mannen. Jag undrar om han ser ut som sin förfader på tavlan?

– Ja det hade ju underlättat förstås.

Garbhan såg hur en svag glimt av förväntan hade tänts i hennes ögon.

– Du och Jarl är ju lika som bär, knappt att jag skulle kunna skilja er åt. Det gråa håret, den mörka

skäggstubben och lysande gröna ögon. Han knuffade retfullt till henne och skrattade innan han reste sig från stolen. Jag tror det kommer bli en enkel

match att hitta Farbror Trym! Dags att hitta en plats för övernattnin, innan vi påbörjar vår resa.